

Súd: Okresný súd Stará Ľubovňa
Spisová značka: 6Csp/276/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8517204401
Dátum vydania rozhodnutia: 10. 10. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Emília Mišenková
ECLI: ECLI:SK:OSSL:2019:8517204401.5

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Stará Ľubovňa sudkyňou JUDr. Emíliou Mišenkovou v súkromnoprávnom, spotrebiteľskom spore žalobcu: PROFI CREDIT Slovakia, s.r.o., so sídlom Pribinova 25, 824 96 Bratislava 26, IČO: 35 792 752, zastúpený: Advokátska kancelária JUDr. Andrea Cviková, s.r.o., so sídlom Kubániho 16, 811 04 Bratislava, proti žalovanej: P. Q., nar. X.X.XXXX, bytom A. XXX/XX, XXX XX W., zastúpená: JUDr. Marián Geleneky, Garbiarska 20, 064 01 Stará Ľubovňa, v konaní o zaplatenie 913,13 eur s príslušenstvom, takto

rozhodol:

I. Súd žalobu **z a m i e t a**.

II. Žalovaná **m á n á r o k** na náhradu trov konania voči žalobcovi v rozsahu 100 %, o výške ktorých bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku.

o d ô v o d n e n i e :

1. Žalobca žalobou doručenou súdu dňa 4.12.2017 žiadal zaviazat' žalovanú k zaplateniu sumy 913,13 eur s príslušenstvom. Žalobu odôvodnil tým, že so žalovanou uzatvoril dňa 21.10.2014 zmluvu o revolvingovom úvere č. XXXXXXXXXXXX, na základe ktorej poskytol žalovanej úver vo výške 1.500,- eur. Žalovaná sa dostala do omeškania s úhradou splátok úveru už pri splátke č. 1, do uplatnenia práva žalobcu podľa § 565 Občianskeho zákonníka, t.j. do okamžitej splatnosti úveru napokon zaplatila len sumu 1078,93 eur. Vzhľadom k tomu, že žalovaná bola v meškani s úhradou splátky č. 3 o viac ako tri mesiace, žalobca si uplatnil právo veriteľa podľa § 565 Občianskeho zákonníka, t.j. okamžitú splatnosť úveru dňa 27.5.2015. Žalovaná suma vo výške 913,13 eur predstavuje nesplatenú sumu úveru a úroku (žalovaná do dňa podania žaloby celkovo uhradila 1.078,93 eur). Žalobca si uplatnil v zmysle § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka aj úrok z omeškania vo výške podľa nariadenia vlády č. 87/1995 Z.z. v znení účinnom k prvému dňu omeškania.

2. Žalobca ako dôkazy označil a pripojil listiny Žiadosť o poskytnutie revolvingového úveru/Zmluva o revolvingovom úvere z 21.10.2014, Oznámenie veriteľa o schválení úveru dlžníkovi, Zmluvné dojednania Zmluvy o revolvingovom úvere, oznámenie o zosplatnení zo dňa 16.4.2015, zásielku o doručovaní zosplatnenia žalovanej, vrátenú žalobcovi dňa 14.5.2015 ako neprevzatú v odbernej lehote.

3. Na výzvu súdu žalobca ozrejmil, že žalovaná suma vo výške 787,70 eur pozostáva z nesplatenej istiny 588,46 eur, nesplatených úrokov z úveru vo výške 199,24 eur. Súčasne vzal žalobu späť v časti žalovanej sumy vo výške 125,45 eur a v časti príslušného úroku z omeškania a žiadal, aby súd v tejto časti konanie zastavil. Uvedené podanie bolo doručené súdu dňa 14.2.2018. Vzhľadom na to, že žaloba bola vzatá späť sčasti ešte pred doručením žalovanej (žaloba bola žalovanej doručená dňa 22.2.2018), súd v zmysle § 145 ods. 3 CSP konal o zvyšku nároku bez rozhodovania o zastavení konania v tejto časti.

4. Súd doručil žalovanej žalobu spolu s prílohami, uznesením ju v zmysle § 167 ods. 2 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku (ďalej len CSP.) vyzval aby sa k návrhu vyjadrila, súčasne ju poučil o jej procesných právach a s dôrazom na ustanovenie § 292 § C.s.p. Uvedené listiny boli žalovanej doručené do vlastných rúk dňa 18.6.2018.

5. Žalovaná, prostredníctvom právneho zástupcu, v písomnom vyjadrení, doručenom súdu dňa 10.10.2018 uviedla, že so žalobným návrhom v celom rozsahu nesúhlasí. Poukázala na to, že žalobca jej poskytol spotrebiteľský úver, pričom v zmluve o revolvingovom úvere je uvedená ako poskytnutá čiastka úveru suma vo výške 1.500,- eur, avšak na účet žalovanej bola zo strany žalobcu poukázaná iba suma 1.350,- eur a to po odrátaní poplatku za poskytnutie úveru vo výške 150,- eur. Taktiež predložila súdu fotokópie potvrdení o splácaní jednotlivých splátok poskytnutého úveru ako doklad o tom, že žalovaná zaplatila žalobcovi celkovo sumu vo výške 1.413,41 eur, z čoho jednoznačne vyplýva, že žalovaná zaplatila žalobcovi celú istinu poskytnutého úveru vo výške 1.350,- eur. Žalovaná ďalej uviedla, že posudzovaný právny vzťah, založený zmluvou o revolvingovom úvere, je bezpochyby právnym vzťahom založeným spotrebiteľskou zmluvou. Má za to, že v danom prípade zo strany žalobcu boli porušené všeobecne záväzné právne predpisy na ochranu práv spotrebiteľa. Porušenie všeobecne záväzných právnych predpisov na ochranu práv spotrebiteľa vidí predovšetkým v tom, že samotná zmluva o revolvingovom úvere č. XXXXXXXXXXXX neobsahuje zákonom taxatívne stanovená náležitosti podľa § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z., čo má v súlade s ustanovením § 11 ods. 1 tohto zákona za následok, že poskytnutý spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov. V tejto súvislosti poukázala na to, že v predmetnej zmluve nie je uvedená povinná náležitosť v zmysle ustanovenia § 9 ods. 2 písm. f/ t.j. doba trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru, taktiež nie je v nej uvedená povinná náležitosť v zmysle ustanovenia § 9 ods. 2 písm. k/, t.j. výška, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadne poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia. V zmluve rovnako absentuje povinná náležitosť podľa § 9 ods. 2 písm. j/ t.j. ročná percentuálna miera nákladov a celková čiastka, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, vypočítané na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere. V tej súvislosti uviedla, že údaj o RPMN v bode 5. Zmluvy, (ktorý bol vyplnený v čase podpisu zmluvy žalovanou) je uvedený vo výške 26,17 % a v bode 6. Zmluvy je RPMN vo výške 25,61 %, pričom tento údaj doplnil žalobca po podpise zmluvy žalovanou a táto jej po doplnení a podpise žalobcom už nebola predložená na podpis. Vyššie uvedené obsahové nedostatky zmluvy o revolvingovom úvere majú podľa zákona č. 129/2010 Z.z. za následok, že spotrebiteľský úver poskytnutý žalobcom žalovanej sa považuje v zmysle ustanovenia § 11 ods. 1 písm. b/ za bezúročný a bez poplatkov. Tu zároveň upriamila pozornosť súdu na skutočnosť, že žalovaná už zaplatila žalobcovi celú istinu poskytnutého úveru. Vzhľadom na uvedené skutočnosti ako aj citované zákonné ustanovenia navrhla, aby súd žalobu v celom rozsahu zamietol a priznal žalovanej náhradu trov konania v celom rozsahu.

6. Žalobca v replike poprel tvrdenie žalovanej o absencii termínu konečnej splatnosti. Uviedol, že zmluva o úvere je tvorená ustanoveniami nachádzajúcimi sa nielen v listine označenej ako žiadosť o poskytnutie spotrebiteľského úveru revolvingového typu/zmluva o spotrebiteľskom úvere revolvingového typu, ale aj zmluvnými dojednaniami. Obsah zmluvy tvoria zmluvné dojednania, ktoré sú v zmysle článku 13 zmluvy jej neoddeliteľnou súčasťou, ako aj prílohy tvoriace súčasť zmluvy o revolvingovom úvere uvedené v článku 7 zmluvných dojednaní. Z ustanovenia článku 9, ods. 9.1. zmluvných dojednaní vyplýva doba trvania zmluvy, kde je uvedené, že zmluva o revolvingovom úvere sa uzatvára na dobu neurčitú. Z ustanovenia článku 4., ods. 4.5 zmluvných dojednaní vyplýva, že Deň splatnosti poslednej splátky úveru resp. revolvingu podľa posledného splátkového kalendára je dňom konečnej splatnosti úveru. Na podporu uvádzaného poukázal na odôvodnenie rozsudku Krajského súdu v Prešove č.k. 13Co/111/2014-166. Žalobca tvrdí, že termín konečnej splatnosti úveru je riadne uvedený a je splnená zákonná požiadavka. Ďalej citoval rozhodnutie Súdneho dvora EÚ sp. zn. C 42-15, v ktorom bol vyslovený názor, že zmluva o spotrebiteľskom úvere nemusí byť vyhotovená ako jeden dokument. Poprel tiež závery súdu o povinnom členení splátky úveru na istinu, úroky a poplatky a v tejto súvislosti poukázal na to, že existujú štyri základné výkladné metódy: jazyková, logická, systematická, teleologická a obširným rozborom jazykového a systematického výkladu právnej normy dospel k záveru, že výklad o povinnom členení splátky úveru na istinu, úroky a poplatky je nesprávny. Taktiež poprel tvrdenia žalovaného o nesúlade výšky RPMN, k čomu uviedol, že rozdiel medzi uvedenými časťami v bode 5 a v bode 7 zmluvy je v údají RPMN. Samotný údaj RPMN sa dohodnúť objektívne nedá, pričom táto skutočnosť vyplýva v prvom rade z právnej úpravy a tiež aj zo súdnej praxe. Zákon č. 129/2010 Z.z. a

ani iný právny predpis neurčujú, že údaj o „RPMN“ bude dohodnutý. Ak súd prvej inštancie uviedol, že tento údaj medzi stranami dohodnutý nebol, potom by v prvom rade mal zdôvodniť, že tento údaj sa dá dohodnúť. V tejto súvislosti dal do pozornosti súdu rozhodnutie Krajského súdu v Banskej Bystrici č.k. 12Co/60/2017-74 zo dňa 31.5.2017. V ostatnom sa pridržiaval svojich doterajších vyjadrení.

7. Žalovaná sa k replike žalobcu, ktorá bola doručená jej právnomu zástupcovi dňa 16.7.2019, nevyjadrila.

8. Pojednávanie vytyčeného na deň 10.10.2019 sa nezúčastnil žalobca jeho právny zástupca a žalovaná. Právny zástupca žalobcu ospravedlnil svoju neúčast ako aj neúčast žalobcu a súhlasil s pojednávaním v ich neprítomnosti. Neúčast žalovanej ospravedlnila jej právna zástupkyňa s tým, že žalovaná súhlasí s pojednávaním v jej neprítomnosti, preto súd v zmysle § 180 CSP pojednával v neprítomnosti žalobcu, jeho právneho zástupcu a žalovanej.

9. Právna zástupkyňa žalovanej na pojednávaní poukázala na ich písomné vyjadrenie zo dňa 5.10.2018. Na doplnenie uviedla, že podľa jej názoru je žalobný návrh nedôvodný, nezákonný a zakladá nárok na bezdôvodné obohatenie. Ďalej uviedla, že žalovaná nepopiera, že so žalobcom uzavrela dňa 21.10.2014 zmluvu č. XXXXXXXXXXXX, avšak v zmluve sa uvádza, že sa jej poskytuje úver v sume 1.500,- eur, no žalovanej bolo poukázaných len 1.350,- eur. Poukázala na skutočnosť, už uvedené vo vyjadrení zo dňa 5.10.2018 a to tie, že zmluva o revolvingovom úvere nemá náležitosti, ktoré má mať v zmysle zákona o spotrebiteľských úveroch a z daného dôvodu je potrebné považovať zmluvu za bezúročnú a bez poplatkov a preto žalobca si nesmie v zmysle zákona účtovať alebo vymáhať od žalovanej nejaké úroky, úroky z omeškania, poplatky a nejaké iné zvláštne poplatky, ktoré navyšujú sumu, ktorá bola požičaná žalovanej. Poukázala na to, že spolu s vyjadrením zo dňa 5.10.2018 doložili aj výpisy z účtu žalovanej, ktoré svedčia o tom, že žalovaná si plnila svoje povinnosti, dokonca vrátila žalobcovi viac, ako jej on poskytol. Vzhľadom na uvedené má za to, že žalobný návrh je v celom rozsahu nedôvodný, prieči sa dobrým mravom a preto navrhla, aby súd žalobný návrh v celom rozsahu zamietol a priznal žalovanej nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

10. Súd vykonal dokazovanie obsahom listinných dôkazov doložených žalobcom na základe čoho ustálil tento skutkový stav:

11. Strany sporu uzatvorili zmluvu o revolvingovom úvere, žalovaná ju podpísala dňa 16.10.2014 v Poprade, žalobca dňa 21.10.2014 v Bratislave (č.l. 4 spisu) na základe ktorej žalobca poskytol žalovanej ako dlžníkovi úver vo výške 1.500 eur, skutočnej jej vyplatil sumu 1.350 eur (čl. 26 spisu). Z písomného vyhotovenia zmluvy vyplýva, že žalovaná sa zaviazala splatiť úver 42 mesačnými splátkami, po 47,43 eur, predpokladanou mesačnou platbou (mesačná splátka spolu s platbou podľa Dohody o poskytovaní služby, ak bude uzavretá) 81,99 eur, s celkovou čiastkou, ktorú musí dlžník zaplatiť 2.142,06 eur, predpokladanou RPMN za úver 26,17 %, ročnou úrokovou sadzbou úveru 18,08 %, priemernou RPMN za úver 44,06 %, poskytnutou čiastkou revolvingu 1.500 eur, celkovou čiastkou pri revolvingu 2.142,06 eur, poplatkom za poskytnutie úveru 150,- eur. Súd z obsahu zmluvy zistil, že sa jedná o typovú zmluvu, keď tlačivo - formulár označený ako Žiadosť o poskytnutie revolvingového úveru je rozdelené vertikálne na 13 častí, s možnosťou vpisovania konkrétnych údajov o spotrebiteľovi a revolvingovom úvere, jeho výške, s odkazom na úpravu obsiahnutú v zmluvných dojednaniach (bod 7, 13) a priestor pre podpis dlžníka, spoludlžníka 1, 2, miesto a dátum podpisu.

12. Na základe predmetnej úverovej zmluvy žalobca vyplatil žalovanej sumu 1.350 eur (čl. 26 spisu). Žalovaná sa dostala do omeškania s úhradou jednotlivých splátok, preto žalobca vyhlásil okamžitú splatnosť úveru dňa 27.5.2015. Podľa vyjadrenia žalobcu, ktoré je v zhode s pripojeným prehľadom platieb klienta, žalovaná do dňa 6.2.2018 (vrátane) zaplatila 1.204,36 eur. Žalovaná predložila výpisy z účtov, z ktorých je zrejmé, že po podaní žaloby zaplatila žalobcovi ešte sumu 250,86 eur (platbami zo dňa 5.3.2018, 3.4.2018, 3.5.2018, 4.6.2018, 3.7.2018, 3.8.2018, t.j. 6 splátok, každá po 41,81). Súd mal preto za preukázané, že žalovaná zaplatila žalobcovi sumu celkom 1.455,22 eur (1.204,36 + 250,86).

Právne posúdenie vecí:

13. Podľa § 52 ods. 1 Obč. zák. spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom.

14. Podľa § 52 ods. 2 Obč. zák. ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách, ako aj všetky iné ustanovenia upravujúce právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, použijú sa vždy, ak je to na prospech zmluvnej strany, ktorá je spotrebiteľom. Odlišné zmluvné dojednania alebo dohody, ktorých obsahom alebo účelom je obchádzanie tohto ustanovenia, sú neplatné.

15. Podľa § 53 ods. 1 Obč. zák. spotrebiteľské zmluvy nesmú obsahovať ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa (ďalej len „neprijateľná podmienka“). To neplatí, ak ide o zmluvné podmienky, ktoré sa týkajú hlavného predmetu plnenia a primeranosti ceny, ak tieto zmluvné podmienky sú vyjadrené určito, jasne a zrozumiteľne alebo ak boli neprijateľné podmienky individuálne dojednané.

16. Podľa § 53 ods. 2 Obč. zák. za individuálne dojednané zmluvné ustanovenia sa nepovažujú také, s ktorými mal spotrebiteľ možnosť oboznámiť sa pred podpisom zmluvy, ak nemohol ovplyvniť ich obsah.

17. Podľa § 53 od. 3 Obč. zák. ak dodávateľ nepreukáže opak, zmluvné ustanovenia dohodnuté medzi dodávateľom a spotrebiteľom sa nepovažujú za individuálne dojednané.

18. Podľa § 1 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch (ďalej len „ZoSÚ“) v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy spotrebiteľským úverom na účely tohto zákona je dočasné poskytnutie peňažných prostriedkov na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere vo forme pôžičky, úveru, odloženej platby alebo obdobnej finančnej pomoci poskytnutej veriteľom spotrebiteľovi. Spotrebiteľský úver podľa tohto zákona nemožno poskytnúť finančnými prostriedkami v hotovosti.

19. Podľa § 1 ods. 8 ZoSÚ ustanoveniami tohto zákona nie sú dotknuté ustanovenia Občianskeho zákonníka ani osobitných predpisov (napr. zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa).

20. Podľa § 9 ods. 1 ZoSÚ zmluva o spotrebiteľskom úvere musí mať písomnú formu. Každá zmluvná strana dostane najmenej jedno jej vyhotovenie v listinnej podobe alebo na inom trvanlivom médiu, ktoré je dostupné spotrebiteľovi.

21. Podľa § 9 ods. 2 ZoSÚ zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka¹⁸⁾ musí obsahovať tieto náležitosti:

c) adresu predávajúceho, na ktorej môže spotrebiteľ uplatniť reklamáciu alebo sťažnosť,
f) dobu trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru,
g) celkovú výšku a konkrétnu menu spotrebiteľského úveru a podmienky upravujúce jeho čerpanie,
k) výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priraďovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia.

22. Podľa § 9 ods. 6 ZoSÚ spotrebiteľ sa nemôže vzdať práv, ktoré mu vyplývajú z tohto zákona.

23. Podľa § 11 ods. 1 písm. b) ZoSÚ poskytnutý spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, ak zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. a) až k), r) a y).

24. Podľa § 559 Obč. zák. splnením dlh zanikne.

25. Podľa § 217 ods. 1 prvá veta CSP pre rozsudok je rozhodujúci stav v čase jeho vyhlásenia.

Vzhľadom na uvedené súd právne uzatvára:

26. Predmetom konania je nárok žalobcu na plnenie t.j. na zaplatenie istiny 787,70 eur s príslušenstvom.

27. Je nepochybné, že zmluva o revolvingovom úvere má spotrebiteľský charakter. Úverová zmluva je ako typ z upravená v Obchodnom zákonníku a patrí medzi tzv. absolútne obchody. Na druhej

stane je tiež nepochybné, že žalovaná v danom prípade vystupovala ako fyzická osoba, ktorá pri uzavretí zmluvy nekonala v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti, teda ako spotrebiteľ, kým žalobca pri poskytovaní úveru vystupoval v rámci svojej podnikateľskej činnosti, teda ako dodávateľ. Po zohľadnení obsahu uzavretej zmluvy, povahy jej účastníkov, výšky úveru a práv a povinností jednotlivých strán je zrejmé, že táto spĺňa podmienky spotrebiteľského úveru. Predmetný záväzkovo-právny vzťah je založený spotrebiteľskou zmluvou, ktorá je regulovaná osobitnou právnou úpravou obsiahnutou v Občianskom zákonníku (citované ustanovenia § 52 a násl.) a zákone o spotrebiteľských úveroch (129/2010 Z.z.).

28. Ustanovenie § 53 Obč. zák. vychádza z toho, že predovšetkým spotrebiteľ v dobrej viere uzatvára zmluvu s dodávateľom, od ktorého očakáva, že vzhľadom na jeho podnikanie a ponúkaný tovar a služby koná profesionálne a oproti spotrebiteľovi so znalosťou ponúkaného tovaru a služieb, čo zodpovedá poctivému prístupu k podnikaniu. Citované zákonné ustanovenie vyjadruje snahu, aby dodávateľ v spotrebiteľských zmluvách pristupoval k tvorbe podmienok v súlade s dobrými mravmi. Je nutné zdôrazniť, že spotrebiteľ v súčasných podmienkach štandardizácie produktov bežnej spotreby, ako aj zmluvných podmienok, má iba fiktívnu možnosť ovplyvniť podstatu zmluvných podmienok, ktoré sú mu zo strany dodávateľa predložené, pričom často vzhľadom na ich rozsiahlosť a použitú právnu terminológiu nemá možnosť, či už vôbec prečítať ale bo pochopiť ich obsah. Ochrana spotrebiteľa sa týka formulárových zmlúv, ktoré sú uzatvárané na základe formulovaného zmluvného formulára, ktorý má dodávateľ vopred pripravený a ktorý používa v dvoch alebo viacerých prípadoch, pričom spotrebiteľ spravidla obsah zmluvy nemení.

29. Súd zastáva názor, že predmetná úverová zmluva neobsahuje zákonom vyžadované obsahové náležitosti a preto sa úver považuje za bezúročný a bez poplatkov. Medzi obligatórne náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere v čase podpisu zmluvy, t.j. 21.10.2014 v zmysle zákona č. 129/2010 Z.z. patrili údaje § 9 ods. 2 písm. c/ adresa predajcu na ktorej môže spotrebiteľ uplatniť reklamáciu alebo sťažnosť, § 9 ods. 2 písm. f/ citovaného zákona a to údaj o dobe trvania zmluvy a termíne konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru ako aj údaj podľa § 9 ods. 2 písm. k) citovaného zákona, t.j. výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia. Ide o údaje, ktoré majú napomôcť spotrebiteľovi zorientovať sa v množstve ponúk od rôznych inštitúcií poskytujúcich úvery či pôžičky a porovnať si cenu toho ktorého úveru.

30. Zmluva uzavretá stranami sporu dňa 21.10.2015 neobsahuje údaj o adrese predajcu na ktorej môže spotrebiteľ uplatniť reklamáciu alebo sťažnosť. Za splnenie tejto povinnosti nemožno považovať uvedenie adresy sídla žalobcu v záhlaví zmluvy v rámci jeho ďalších identifikačných údajov, oni označenie VFA (viazaný finančný agent). Z ustanovenia § 9 ods. 2 písm. c/ zákona č. 129/2010 Z. z. v znení účinnom v čase uzatvorenia zmluvy nevyplýva, aby adresa predávajúceho, na ktorej môže spotrebiteľ uplatniť reklamáciu alebo sťažnosť, mala byť totožná so sídlom tohto subjektu. Navyše v prípade žalobcu ako nebankového subjektu pôsobiaceho na území celého Slovenska prostredníctvom pobočiek nie je vylúčené, aby reklamácia alebo sťažnosť nemohla byť vybavená prostredníctvom niektorej z nich v mieste čo najbližšom bydlisku spotrebiteľa. Ani samotná zmluva zo dňa 21.10.2014 nebola uzatvorená v sídle žalobcu, ale v Poprade. S neuvedením tejto náležitosti zákon č. 129/2010 Z. z. v znení účinnom v čase uzatvorenia zmluvy v ustanovení § 11 ods. 1 písm. b) spájal sankciu v podobe bezúročnosti a bezpoplatkovosti spotrebiteľského úveru.

31. Rovnako v zmluve chýba údaj o dobu trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru. V zmluve je len uvedený počet splátok (42) avšak v zmluve nie je uvedený termín splatnosti jednotlivých splátok ani termín konečnej splatnosti, resp. doba trvania zmluvy. Dátum prvej a ani poslednej splátky v zmluve nie je uvedený. Zo zmluvy teda nevyplýva presný termín splatnosti prvej splátky ako aj nasledujúcich splátok. Neuvedenie tejto náležitosti malo za následok, že zmluva o spotrebiteľskom úvere sa považovala za bezúročnú a bez poplatkov (§ 11 ods. 1 písm. b/ zákona č. 129/2010 Z. z. v znení účinnom v čase uzatvorenia zmluvy).

32. Ďalšou náležitosťou zmluvy o spotrebiteľskom úvere v zmysle ustanovenia § 9 ods. 2 písm. k/ zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v čase uzatvorenia zmluvy bolo uvedenie výšky, počtu a termíny splátok istiny úrokov a iných poplatkov. Nestačilo teda výšku splátky určiť len jednou sumou bez rozlíšenia istiny, úrokov a poplatkov. Neuvedenie tejto náležitosti malo za následok,

že zmluva o spotrebiteľskom úvere sa považovala za bezúročnú a bez poplatkov (§ 11 ods. 1 písm. b/ zákona č. 129/2010 Z. z. v znení účinnom v čase uzatvorenia zmluvy). V zmluve je uvedený len údaj o výške mesačnej splátky bez špecifikácie koľko činí mesačná splátka istiny, úroku a iných poplatkov. Splátkový kalendár, z ktorého by bolo zrejmé rozčlenenie každej splátky na istinu, úroky a iné poplatky, prípadne poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami súdu predložený nebol.

33. Pokiaľ tieto údaje neboli obsiahnuté ako náležitosť zmluvy priamo v texte zmluvy o úvere, je potrebné spotrebiteľovi poskytnúť zvýšenú ochranu v tom, že sa takýto úver považuje za bezúročný a bez poplatkov. Časť obsahu zmluvy sa síce môže určiť i odkazom na všeobecné obchodné podmienky, prípadne na iné obchodné podmienky, či ako v súdenom prípade Oznámenie veriteľa (čl. 5 spisu) je však potrebné uviesť, že podstatné náležitosti zmluvy predpísané zákonom musia byť zapravené priamo v texte zmluvy. Menej podstatné náležitosti - vedľajšie dojednania môžu byť uvedené i vo všeobecných podmienkach, resp. obchodných podmienkach tvoriacich súčasť zmluvy. Údaj o adrese predávajúceho na ktorej možno uplatniť reklamáciu, termín konečnej splatnosti úveru, termín splatnosti jednotlivých splátok, ako aj rozpis splátok istiny úrokov a iných poplatkov, však nie je možné považovať za vedľajšie, menej podstatné dojednanie, ale za údaj, uvedenie ktorého sa vyžaduje priamo zo zákona. Je preto potrebné tieto údaje uviesť priamo v texte zmluvy, aby bola zabezpečená istota, že druhý účastník zmluvy sa s týmto údajom má možnosť riadne oboznámiť a je mu dané na zváženie, či pri takomto spôsobe započítavania splátok úveru je ochotný do zmluvného vzťahu s veriteľom poskytujúcim úver vstúpiť. Ide totiž o ukazovatele výhodnosti úveru.

34. Súd zdôrazňuje, že predmetný úver bol spotrebiteľovi poskytnutý dodávateľom, a teda spotrebiteľ legitímne očakával, že dodávateľ bude pri poskytovaní úveru postupovať voči nemu s odbornou starostlivosťou tak, ako mu to ukladá zákon. Spotrebiteľ v zásade uzatvára úverovú zmluvu s dôverou v pravdivosť a hodnovernosť údajov, ktoré dodávateľ pripraví v písomnej podobe a predloží spotrebiteľovi na podpis. V tomto smere legitímne očakávania spotrebiteľa neboli naplnené. Dodávateľ ako odborník musel vedieť o obsahových náležitostiach úverovej zmluvy v zmysle zákona č. 129/2010 Z.z., ktorý vyžaduje aby zmluva o spotrebiteľskom úvere spĺňala prísne obsahové náležitosti. Cieľom tejto právnej úpravy je ochrana spotrebiteľa ako slabšieho účastníka záväzkovo - právneho vzťahu z spotrebiteľského úveru.

35. Pokiaľ ide o konanie vedené pred Súdnym dvorom Európskej únie vo veci C - 42/15 v ktorom Súdny dvor Európskej únie vo veci rozhodol rozsudkom zo dňa 9.11.2016 je potrebné uviesť, že podľa tohto rozhodnutia čl. 10 ods. 2 písm. h) a i) smernice č. 2008/48 sa má vykladať v tom zmysle, že zmluva o úvere na dobu určitú stanovujúca amortizáciu istiny po sebe nasledujúcimi splátkami, nemusí vo forme amortizačnej tabuľky spresňovať, aká časť každej splátky bude započítaná na vrátenie tejto istiny. Tieto ustanovenia v spojení s čl. 22 ods. 1 tejto smernice bránia tomu, aby členský štát stanovil takúto povinnosť vo svojej vnútroštátnej právnej úprave. Z tohto rozhodnutia teda vyplýva, že Slovenská republika nesprávne transformovala do svojho právneho poriadku smernicu č. 2008/48, ak vo svojej vnútroštátnej právnej úprave vyžaduje v zmluve o spotrebiteľskom úvere uvádzať výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a ich poplatkov. Rozhodnutie vydané vo veci C - 42/15 má charakter prejudiciálneho rozsudku. Takýto rozsudok je spolu s výkladom alebo posúdením platnosti práva únie, ktoré sa v ňom nachádzajú, záväzný pre vnútroštátny súd, ktorý prejudiciálnu otázku podal, ako aj pre súdy, ktoré budú rozhodovať v tej istej veci o opravných prostriedkoch. Na druhej strane si treba uvedomiť, že úlohou prejudiciálneho rozsudku nie je rozhodnúť spor, ale iba poskytnúť vnútroštátnemu súdu taký výklad práva únie, ktorý mu pomôže pri jeho aplikácii.

36. Podľa čl. 288 ods. 3 Zmluvy o fungovaní Európskej únie je smernica záväzná pre každý členský štát, ktorému je určená, a to vzhľadom na výsledok, ktorý sa má dosiahnuť, pričom sa voľba foriem a metód ponecháva vnútroštátnym orgánom. Smernica je mäkkším právnym nástrojom ako nariadenie, pretože umožňuje zladenie požiadavky na jednotu unijného práva s vôľou zachovať rozmanitosť národných úprav. Smernica sa ako právny predpis často používa napr. v oblasti vnútorného trhu, kde existujú podstatné rozdiely medzi úpravami jednotlivých členských štátov, aby sa umožnilo ich postupné zjednotenie. Smernica nemá všeobecnú záväznosť ako nariadenie, pretože je adresovaná iba členským štátom a nie všetkým fyzickým a právnickým osobám. Ustanovenia smernice musia byť transponované do vnútroštátneho právneho poriadku s jednoznačnou záväznou právnou silou v podobe všeobecne záväzného právneho predpisu a s presnosťou a jasnosťou požadovanou na účely splnenia požiadavky

právnej istoty. Až kým smernica nie je správne prebratá do vnútroštátneho práva dotknuté subjekty nemajú možnosť poznať rozsah svojich práv. Na tento stav právnej neistoty nemá vplyv ani prípadný rozsudok Súdneho dvora o nesplnení transpozície povinnosti členského štátu alebo rozsudok Súdneho dvora, ktorým bol určitým ustanoveniam tejto smernice priznaný priamy účinok. Až momentom správnej transpozície smernice nastáva právna istota, kedy fyzické a právnické osoby už musia poznať svoje práva vyplývajúce zo smernice a možno od nich požadovať, aby si uplatnili svoje práva. Ustanovenia smernice majú priamy účinok len vtedy, ak sú súčasne splnené nasledujúce podmienky a to, že uplynula transpozíčná lehota smernice, smernica nie je správne transponovaná alebo nie je zabezpečená jej úplná účinnosť, ustanovenie smernice zakladajúce právo pre jednotlivca alebo povinnosť pre členský štát je dostatočne jasné, presné a nepodmienené a priama aplikácia ustanovenia smernice nemá za následok uloženie povinnosti fyzickej alebo právnickej osobe alebo založenie, resp. sprísnenie trestnej zodpovednosti tých, ktorí sa dopustia porušenia jej ustanovení. To znamená, že smernica nikdy nemôže mať horizontálny priamy účinok v sporoch medzi súkromnoprávnymi subjektmi. Je logické, že ak si členský štát nespĺnil svoju povinnosť a nestransponoval smernicu správne alebo načas, nemôžu dôsledky tohto protiprávneho konania štátu znášať fyzické alebo právnické osoby a preto im nemôže byť uložená na základe neprebratej, resp. nesprávne prebratej smernice žiadna povinnosť. Žalovanej ako spotrebiteľovi nie je možné uložiť povinnosť zaplatiť zmluvne dohodnuté úroky a poplatky len na základe ustanovení smernice č. 2008/48 keď vnútroštátna právna úprava účinná v čase uzavretia úverovej zmluvy ukladala povinnosť v zmluve rozčleniť splátky na istinu, úroky a poplatky pod sankciou bez úročnosti a bez poplatkovosti úveru. Žalovanou získaný úver v zmysle platnej a účinnej vnútroštátnej právnej úpravy v čase uzavretia úverovej zmluvy sa považuje za bezúročný a bez poplatkov. V tejto súvislosti súd poukazuje na interpretačné pravidlo citované v rozhodnutí Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Obdo 45/2012 z 24.6.2013, podľa ktorého „pri nejednoznačnom výklade akejkoľvek problematiky tkajúcej sa ochrany spotrebiteľa, je potrebné uprednostniť vždy ten výklad, ktorý sleduje záujem spotrebiteľa.“ Obdobný právny názor bol vyslovený napr. v rozhodnutiach KS Prešov sp. zn. 21Co/104/2016 z 30.3.2017, KS Trenčín sp. zn. 27Co/36/2017 z 28.8.2017, KS Žilina sp. zn. 11Co/164/2017 z 27.6.2017, KS Prešov sp. zn. 17Co 9/2019 z 9.4.2019.

37. Keďže súd ustálil, že zmluva o úvere je v zmysle citovaných zákonných ustanovení zákona č. 129/2010 Z.z. bez úrokov a bez poplatkov má žalobca nárok len na vrátenie skutočne poskytnutej sumy t.j. 1.350,- eur.

38. V konaní nebolo sporné, že zo strany žalobcu bola žalovanej vyplatená suma 1.350 eur. Z vyjadrenia žalobcu zo dňa 13.2.2018, že žalovaná z celkovej sumy úveru uhradila splátky v celkovej výške 1.204,36 eur (posledná žalobcom uvádzaná splátka bola od žalovanej prijatá dňa 6.2.2018). Žalovaná spolu s vyjadrením zo dňa 5.10.2018 predložila výpisy z účtov, z ktorých je zrejmé, že po dni 6.2.2018 zaplatila žalobcovi ešte sumu 250,86 eur (platbami zo dňa 5.3.2018, 3.4.2018, 3.5.2018, 4.6.2018, 3.7.2018, 3.8.2018, t.j. 6 splátok, každá po 41,81). Súd mal teda za preukázané, že žalovaná zaplatila žalobcovi sumu celkom 1.455,22 eur (1.204,36 + 250,86), teda vyššiu sumu ako jej žalobca reálne poskytol formou spotrebného úveru (1.350,- eur). Preto súd žalobu ako nedôvodnú zamietol.

Trovy konania

39. Podľa § 251 CSP trovy konania sú všetky preukázané, odôvodnené a účelne vynaložené výdavky, ktoré vzniknú v konaní v súvislosti s uplatňovaním alebo bránením práva.

40. Podľa § 255 ods. 1, 2 CSP súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci. Ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.

41. Podľa § 262 ods. 1 CSP o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

42. O nároku na náhradu trov konania žalovaného súd rozhodol v súlade s § 262 ods. 1 CSP. Žalovaná bola v konaní v celom rozsahu úspešná, preto jej súd priznal nárok na náhradu trov konania voči žalobcovi v rozsahu 100 %, o výške ktorých bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je prípustné odvolanie (§ 355 ods. 1 CSP).

Odvolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 CSP). Odvolanie len proti odôvodneniu rozhodnutia nie je prípustné (§ 358 CSP). Odvolanie môže podať intervenient, ak tvorí so stranou podľa

§ 359 nerozlučné spoločenstvo podľa § 77. V ostatných prípadoch môže intervenient podať odvolanie so súhlasom strany podľa § 359 (§ 360 ods. 1, 2 CSP). Prokurátor môže podať odvolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 361 ods. 1 CSP).

Odvolanie sa podáva v lehote 15 dní od doručenia rozhodnutia na súde, proti ktorého rozhodnutiu smeruje. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plyní znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 362 ods. 1 CSP).

V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh) (§ 363 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania (§ 364 CSP).

1./ Odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonával navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

2./ Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

3./ Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania (§ 365 CSP).

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona.